

784.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Skarbu

z dnia 9 grudnia 1921 r.

w uzupełnieniu rozporządzenia z dn. 25 listopada 1919 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 2 sierpnia 1919 r. o stałej pensji dla weteranów 1831 i 1863 r.

Na podstawie artykułu 8 ustawy z dnia 2 sierpnia 1919 r. o stałej pensji dla weteranów powstania 1831 i 1863 (Dz. P. P. P. № 65 poz. 397) w uzupełnieniu wydanego w wykonaniu tejże ustawy rozporządzenia z dn. 25 listopada 1919 r. (Dz. U. R. P. № 91 poz. 495) zarządza się co następuje:

§ 1. Przyznawanie pensji wdowom po weteranach wylegitymowanych, t. j. uznanych przez komisję kwalifikacyjną, uskuteczniane będzie bezpośrednio przez odnośne dowództwa okręgów korpusowych, po złożeniu przez wdowę następujących dowodów: 1) metryki ślubu, 2) metryki śmierci męża, 3) zawiadomienia Ministerstwa Spraw Wojskowych o uznaniu zmarłego za weterana i 4) zaświadczenia o wspólności pożycia małżeńskiego. Po należytem sprawdzeniu dokumentów, dowództwa okręgów korpusowych przesyłać je będą do odnośnej izby skarbowej, celem wydania wdowie książeczki płatniczej na pobieranie pensji wdowiej weterańskiej od dnia 1-go miesiąca następującego po śmierci męża, z zaznaczeniem na odwrotnej stronie zawiadomienia Ministerstwa Spraw Wojskowych, że dokument ten ważny jest dla wdowy od podanej powyżej daty.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wojskowych:

Sosnkowski

Minister Skarbu:

Michalski

785.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 12 grudnia 1921 r.

celem wykonania ustawy z dnia 28 października 1921 r. o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych.

Na mocy art. 31 ustawy z dnia 28 października 1921 r. o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych (Dz. U. R. P. № 92, poz. 676) zarządza się co następuje.

I. Rachunki.**(do art. 1, 2 i 3 ustawy).**

§ 1. Rachunki, zawierające powołanie się na otrzymane zamówienie, choćby podpisane przez wystawcę, podlegają tylko opłacie ustanowionej w art. 1 ustawy z dn. 28 paźdz. 1921 r. (Dz. U. R. P. № 92 poz. 676).

Rachunki pozorne (pro forma, Vorfaktur, facture simule i t. p.) nie podlegają opłacie wówczas, jeśli widocznem jest z ich treści, że wystawca doreczył je odbiorcy tylko celem udzielenia informacji o cenie towaru lub świadczenia, wymienionego w rachunku, i że z ich wystawienia względnie odbioru nie powstaje żadne zobowiązanie.

Rachunki, włączone w tekst listu kupieckiego, wolnego zresztą od opłaty (należności) stemplowej na zasadzie obowiązujących przepisów o innych opłatach stemplowych, podlegają opłacie.

(do art. 4).

§ 2. Duplikaty i odpisy rachunków, od których przypada opłata w kwocie 100 mk. lub niższa, podlegają bezwarunkowo tej samej opłacie co oryginały.

Duplikaty i odpisy, od których przypada opłata w kwocie wyższej, podlegają opłacie tylko w kwocie 100 mk., o ile nastąpiło stwierdzenie należytego uiszczenia opłaty od oryginału.

Stwierdzenia dokonują na obszarze b. zaboru rosyjskiego urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych (w Warszawie—I-szy U. S. P. i O. S., w Łodzi—II-gi U. S. P. i O. S.), a na obszarze b. zaboru austriackiego, do czasu utworzenia takich samych urzędów skarbowych — urzędy podatkowe.

Stwierdzenie ma być zamieszczone na duplikacie (odpisie) rachunku w formie uwagi następującej treści:

„Od oryginału uiszczono opłatę należycie w gotówce (stemplami) w kwocie mk. (słowami) mk.

Miejsce, data, podpis, pieczęć.

Urząd wpisuje stwierdzenie do wykazu o opłatach stemplowych od rachunków i uwidacznia na dokumencie pozycję bieżącą wykazu, pod którą je wpisał.

Jeśli opłaty od rachunków uiszcza się bezpośrednio w gotówce (§ 14 i 15), stwierdzenie powyższe urzędu skarbowego zastępuje adnotacja, wskazana w ustępie ostatnim § 14.

Duplikaty i odpisy rachunków, niezaopatrzone przepisana uwagą urzędu, a w wypadku, wskazanym w ustępie poprzednim, adnotacją wystawcy, podlegają tej samej opłacie, co oryginały.

(do art. 5).

§ 3. Wystawcy rachunków, wymienionych w punktach 3 i 5 powyższego artykułu, obowiązani są uwidaczniać na dokumencie przyczynę uwolnienia w formie uwagi: „Wolne od opłaty na zasadzie art. 5 punkt (tu należy wpisać cyfrę odnośnego punktu) ustawy z dnia 28 października 1921 r. o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru”.

(do art. 6, ustęp pierwszy).

§ 4. Wystawca rachunku obowiązany jest uiścić opłatę również od odpisu rachunku.

Ponieważ w myśl art. 6, ustęp pierwszy ustawy, opłatę tę ponosi odbiorca odpisu, wystawca może uiszczoną opłatę wymienić jako swą należność w rachunku, nie wliczając jej do podstawy obliczenia opłaty od tegoż rachunku.

(do art. 6, ustęp drugi).

§ 5. 1. Odbiorca oryginalnego, podlegającego opłacie rachunku, wien jest zgłosić go do urzędu skarbowego, jeśli rachunek jest:

- a) nieostemplowany i niezaopatrzone ani pokwitowaniem kasy skarbowej z uiszczenia opłaty gotówką (§ 13, ust. trzeci) ani odnotacją o zużyciu znaczków stemplowych na talonie lub kopji (§ 11 ust. drugi), ani wreszcie adnotacją o bezpośrednim uiszczeniu opłat (§ 14 i 15);
 - b) niezaopatrzone adnotacjami, wskazanymi pod punkt a), ostemplowany, ale niedostatecznie;
 - c) zaopatrzone adnotacją, wskazaną w § 11, ustęp drugi, gdy z jej treści wynika, że na talonie lub kopji zużyto znaczki stemplowe wartości niższej niż należało.
2. Odbiorca duplikatu (odpisu) rachunku:
- a) podlegającego opłacie nieprzewyższającej 100 mk., obowiązany jest zgłosić go w wypadkach, wskazanych w ustępie pod 1,
 - b) podlegającego zaś opłacie wyższej niż 100 mk., obowiązany jest zgłosić:
 - 1) jeśli na duplikacie (odpisie) niema uwidocznionego ani potwierdzenia urzędu o należytem uiszczeniu opłaty od oryginału (§ 2), ani adnotacji o bezpośrednim uiszczeniu opłaty— a jest on niestemplowany lub wprawdzie ostemplowany ale nie tak jak oryginał, albo niezaopatrzone pokwitowaniem kasy skarbowej (§ 13) z uiszczenia opłaty w takiej wysokości, jaka przypada od oryginału;
 - 2) albo jeśli duplikat (odpis) jest wprawdzie zaopatrzone potwierdzeniem urzędu (§ 2), ale jest nieostemplowany lub ostemplowany znaczkami wartości niższej jak 100 mk.
 - 3) Odbiorca rachunku, wystawionego w b. dzielnicy pruskiej przez osoby, mieszkające stale, lub mające stałą siedzibę w tej dzielnicy, nie podlega obowiązkowi zgłaszania.

(do art. 8, 9 i 10).

§ 6. Przepisy powyższych artykułów stosują się również do duplikatów i odpisów rachunków.

II. Poświadczenia odbioru.

(do art. 14).

§ 7. Wystawcy poświadczeń odbioru, wymienionych w punktach 4 do 11, oraz 13 i 14 powyższego artykułu, obowiązani są uwidocznić na dokumencie przyczynę uwolnienia w formie uwagi, wskazanej w § 3, zmienionej odpowiednio co do treści.

W poświadczeniach odbioru, określonych w punkcie 4, należy wymienić ponadto bliższe dane, dotyczące uiszczenia opłaty od umowy.

Postanowienie punktu 14, dotyczące poświadczeń odbioru przedsiębiorstw, opartych na ustawie z dnia 29 października 1920 r. o współdzielniach (Dz. U. R. P. № 111, poz. 733), stosuje się tylko do zreszeń, których statuty zarejestrowano w myśl art. 5 tejże ustawy.

(do art. 15).

§ 8. Listy kupieckie (bankowe), zawierające poświadczenie odbioru, które jest tylko powtórzeniem należycie opłaconego poświadczenia odbioru, wystawionego, bądź w zwykłej formie bądź też w formie listu, w tym samym przedmiocie i dla tej samej osoby, nie podlegają opłacie.

W listach takich należy wymienić bliższe dane, dotyczące uiszczenia opłaty od wystawionego już gdzieindziej poświadczenia.

(do art. 16, ustęp drugi).

§ 9. Odbiorca poświadczenia odbioru winien jest zgłosić je do urzędu

skarbowego w wypadkach, przewidzianych w § 5, ustęp 1). Postanowienia ustępu 3) § 5 mają zastosowanie do poświadczeń odbioru.

III. Sposób uiszczenia opłat od rachunków i poświadczeń odbioru. (do art. 20 ustawy).

Uiszczanie znaczkami stemplowymi.

§ 10. Opłaty od rachunków i poświadczeń odbioru uiszcza się z reguły znaczkami stemplowymi przez naklejenie ich na rachunku lub poświadczeniu i przez ich skasowanie.

Znaczki stemplowe nakleja się jedno obok drugich lub jedno pod drugimi bez odstępów i, o ile pozwala na to miejsce, na pierwszej stronie pierwszego arkusza rachunku lub poświadczenia.

Skasowanie znaczków następuje przez przepisanie datą skasowania i nazwiskiem lub firmą wystawcy. Dzień i rok mają być wypisane cyframi arabskimi a miesiąc literami. Przepisanie należy dokonać atramentem lub ołówkiem atramentowym. Nazwisko lub firma wystawcy mogą być uwidocznione również za pomocą pieczęci. Część nazwiska (firmy) ma wychodzić na znaczek sąsiedni lub na papier, otaczający znaczek.

Użycie znaczków stemplowych w księgach i zeszytach blankietowych grzbietowych.

§ 11. Przy rachunkach i poświadczeniach odbioru, wydawanych z ksiąg (zeszytów) blankietowych, z pozostawieniem w nich talonów lub kopji, znaczki stemplowe nakleja się na talonie lub kopji i kasuje się je w sposób, wskazany w § 10.

Na wydanym dokumencie należy zaznaczyć krótko pismem lub pieczęcią wartość zużytych na talonie lub kopji znaczków stemplowych. Treść talonu względnie kopji musi być równobrzmiąca co do istotnych punktów z wydanym dokumentem.

Księgi blankietowe należy przed wydaniem z nich pierwszego dokumentu zbroszować a karty w ten sposób ponumerować, aby talon i blankiet, względnie blankiet i kopja oznaczone były temi samymi numerami.

Obowiązek wydawania rachunków i poświadczeń odbioru z ksiąg blankietowych.

§ 12. 1. Rachunki:

- a) przedsiębiorstw telefonicznych oraz dostarczających prąd elektryczny, gaz lub wodę,
- b) właścicieli hoteli, pensjonatów, restauracji, kawiarni i pralni.

2. Potwierdzenia odbioru:

- a) opłat abonamentowych za korzystanie z telefonu, z czyteln i t. p., za dostarczanie pism dziennych lub perjodycznych,
- b) towarzystw (klubów), wydawane członkom na dowód uiszczenia składek perjodycznych,
- c) właścicieli (administratorów i t. p.) domów, wydawane lokatorom na dowód uiszczenia komornego, należy obowiązkowo wydawać z ksiąg blankietowych i przestrzegać przytem przepisów zawartych w § 11.

Księgi z ostemplowanymi talonami względnie kopjami należy przechowywać dla celów kontroli przez lat pięć, licząc od dnia skasowania znaczków.

Uiszczanie opłat w gotówce.

§ 13. Opłaty, przypadające od jednego rachunku lub potwierdzenia odbioru w kwocie wyższej niż 2.000 mk. można uiścić także w gotówce przez wniesienie ich do kasy skarbowej.

Wpłata następuje na podstawie deklaracji, wystawionej w 2 egzemplarzach według załączonego wzoru № 1. (Załącznik 1).

Kasa zatrzymuje jeden egzemplarz deklaracji jako dowód przychodowy, wydaje płatnikowi pokwitowanie, poświadczając opłatę przez zamieszczenie na dokumencie klauzuli:

„Opłatę stempłową zapłacono w kwocie mk..... (słowami) mk.....

Miejsce, data, podpis, pieczęć”.

Drugi egzemplarz deklaracji przesyła kasa skarbową, po zaświadczeniu na nią zgodności z pierwszym egzemplarzem, urzędowi skarbowemu I instancji.

Osoby, obowiązane do bezpośredniego uiszczenia opłat

§ 14. Zakłady lombardowe, instytucje kredytowe i domy bankowe obowiązane są uiszczać opłaty od wydawanych rachunków, i otrzymywanych z zagranicy, oraz od poświadczeń odbioru określonych w art. 12 ustawy, wyłącznie bezpośrednio w gotówce.

Instytucje powyższe winne prowadzić księgę opłat na formularzu obejmującym następujące rubryki:

- 1) pozycja (liczba bieżąca),
- 2) dokument (kwit lub rachunek) oraz data wystawienia dokumentu,
- 3) imię i nazwisko odbiorcy dokumentu,
- 4) suma wymieniona w dokumencie, stanowiąca podstawę obliczenia opłaty,
- 5) wysokość opłaty stempłowej.

Wpisu do księgi opłat należy dokonać jednocześnie z wystawieniem dokumentu.

Sumę opłat wpisanych w rubryce 5 za każdy ubiegły miesiąc kalendarzowy wnosi się do kasy skarbowej najpóźniej dnia dziesiątego następnego miesiąca a, jeśli na ten dzień przypada niedziela lub święto, w najbliższym dniu powszednim.

Celem dokonania uiszczenia przedstawia się kasie skarbowej deklarację w dwóch egzemplarzach według wzoru № 2. (Załącznik 2).

Kasa postępuje co do pokwitowania i deklaracji w sposób wskazany w § 13 ustęp trzeci i czwarty.

W księdze opłat należy uwidocznic, że sumę opłat za ubiegły miesiąc zapłacono i zanotować datę kwitu kasowego.

Księga opłat i kwity kasowe mają być przechowane dla celów kontroli przez lat pięć, licząc od dnia zapłaty.

Na każdym wydanym dokumencie powinna być umieszczona adnotacja następującej treści: „Opłatę stempłową uiszcza się bezpośrednio na zasadzie § 14 rozp. wyk. do ustawy z dnia 28 października 1921 r. o opłatach stempłowych od rachunków i poświadczeń odbioru”.

§ 15. Izby skarbowe upoważnia się do zezwalania także innym osobom na uiszczanie opłaty w sposób, określony w § 14 niniejszego rozporządzenia.

Prośby o zezwolenie należy składać w tym urzędzie skarbowym I instancji, w którego okręgu petent mieszka lub ma siedzibę.

Przeciw odmownemu załatwieniu prośby nie przysługuje żaden środek prawny.

(do art. 21 ustawy)

§ 16. O ile sumy pieniężne, które służą za podstawę obliczenia opłaty, wyrażone są w walucie zagranicznej, przelicza się je na marki polskie: przy rachunkach i poświadczeniach odbioru:

- 1) wystawionych w kraju, według przeciętnego kursu giełdy warszawskiej w dniu ostatnim przed doręczeniem, a
- 2) przy wystawionych zagranicą, według kursu w dniu następnym po otrzymaniu dokumentu.

O ile w dniach tych nie było notowania, dokonuje się przeliczenia według kursu ustalonego poraz ostatni w ciągu okresu sześciomiesięcznego, poprzedzającego dnie wskazane.

Jeśli w powyższym okresie czasu nie było notowania, przyjmuje się ich przeciętną wartość sprzedażną według cen pozagiełdowych, ujawnionych poraz ostatni w ciągu okresu sześciomiesięcznego, poprzedzającego wręczenie względnie otrzymanie dokumentu.

§ 17. Wartość papierów wartościowych przy poświadczeniach odbioru, określonych w art. 11 ustawy, oznacza się według kursu giełdowego w sposób, wskazany w § 16.

Jeśli odebrane papiery nie są notowane na giełdzie warszawskiej, oznacza się ich wartość według przeciętnego kursu tej giełdy polskiej, na której są notowane.

IV. Przepisy kompetencyjne.

(do art. 27 i 28).

§ 18. Wymierzenie opłaty, kary pieniężnej lub grzywny, oraz wydanie decyzji na prośbę o zwrot opłaty należy do zakresu działania władzy skarbowej I instancji.

(do art. 29).

§ 19. Odwołanie od nakazu płatniczego, od orzeczenia w przedmiocie kary pieniężnej lub grzywny, oraz od orzeczenia odmownego na prośbę o zwrot opłaty należy wnieść do władzy skarbowej I instancji. Odwołanie rozstrzyga izba skarbowa — a na Śląsku Cieszyńskim dyrekcja skarbu w Cieszynie.

§ 20. O ile w ustawie lub rozporządzeniu niniejszem jest mowa o „urzędzie skarbowym I instancji” lub o „władzy skarbowej I instancji”, należy przez to rozumieć: w Warszawie—I urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych; w Łodzi—II urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych; na pozostałym obszarze b. dzielnicy rosyjskiej—urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych; na obszarze b. dzielnicy austriackiej — dyrekcje okręgów skarbowych lub urząd wymiaru należitości.

O ile w rozporządzeniu niniejszem jest mowa o „kasie skarbowej”, należy przez to rozumieć: na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej — kasę skarbową, na obszarze b. dzielnicy austriackiej—urząd podatkowy.

V. Przepisy uchylone.

§ 21. Do przepisów uchylonych artykułem 32 ustawy należy również przepis w przedmiocie uiszczania 4% należitości, zawarty w § 7 ustawy z dnia 29 lutego 1864 r. (Austr. Dz. P. № 20) i w § 8 ces. rozp. z dnia 28 sierpnia 1916 r. (Austr. Dz. P. № 281).

VI. Początek mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia.

§ 22. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą jednocześnie z ustawą z dnia 28 października 1921 r. o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych (Dz. U. R. P. № 92 poz. 676), t. j. dnia 24 grudnia 1921 r.

Minister Skarbu:

Michalski

Załącznik 1 (do § 13 ustęp 2).

Wzór № 1.

DEKLARACJA.

NN. składa tytułem opłaty stemplowej od rachunku, poświadczenia odbioru, wystawionego przez XX. dnia sumę mk.
słowami mk.

Miejsce i data wystawienia

Podpis:

Załącznik 2 (do § 14, ustęp czwarty).

Wzór № 2.

DEKLARACJA.

NN. (np. Bank Handlowy) w (np. w Warszawie)
składa na zasadzie § 14 rozp. wyk. do ustawy z dn. 28 października 1921 r.
o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru tytułem opłat
stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru za czas od
do sumę mk. słowami mk.

Miejsce i data wystawienia

Pieczęć:

Podpis:

Wydano w Drukarni Państwowej
na polecenie Ministra Sprawiedliwości.

№ 16128 P

Konto czekowe Poczł. Kasy Oszczędności 30130.

Z dniem 1 stycznia 1922 roku zostaje wstrzymana wysyłka Dziennika Ustaw prenumeratom zamiejscowym, którzy nie opłacili zaległej prenumeraty za r. 1921 oraz tym prenumeratom w Warszawie, którzy nie opłacili należności za I kwartał 1922 r., jak również księgarniom, które w ciągu b. m. nie nadesłały zamówień.